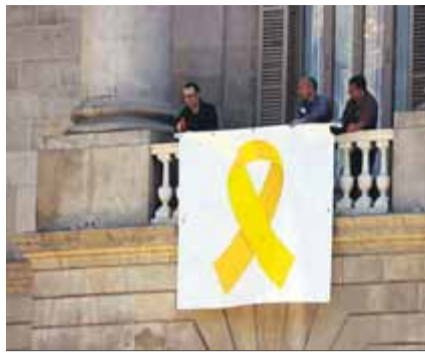

Cs trenca amb Valls pel seu suport a Colau

L'alcaldeessa negocia el cartipàs amb el PSC el mateix dia que retorna el llaç groc a l'ajuntament

Operaris, ahir, posant el llaç groc ■ ACN

Carlos Zanón
Escriptor P32,33

“Tot ja ha estat escrit, cal ser molt personal”

EL PUNT AVUI
Avui, a les 21.00 h

api

BiG

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró
Tel. 93 741 00 44
www.bigimmobles.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 18 de juny del 2019. Any XLIV. Núm. 15032 - AVUI / Any XLI. Núm. 13902 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

N'hi falten tres

ACTE • La JEC dona llum verd als eurodiputats sense Junqueras i no permet a l'advocat de Comín i Puigdemont recollir les actes

La fiscalia torna a vetar la petició de llibertat dels presos

SUPORT • Desenes de diputats europeus exigeixen a l'Estat espanyol que respecti el resultat de les eleccions i els habiliti

Joan Canadell va prendre ahir possessió del seu càrrec com a nou president de la Cambra barcelonina ■ ORIOL DURAN

Joan Canadell. President de la Cambra de Comerç, Indústria, Serveis i Navegació de Barcelona

“Els empresaris que no accepten la derrota són casos puntuals”

Troben degollada una noia a Mataró

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS GRANOLLERS

Josep Mayoral. Alcalde
“L'Estat i la Generalitat estan sovint absents”

BAR ALSUS

Des de 1994
Especialitzat en tapes
Esmorzars de forquilla i ganivet

Ronda Paisos Catalans 86 MATARÓ · Tel. 93 757 46 76

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel Clara Simó

Enemics al poder

Ahir vam poder veure la grolleria del tal Valls, que, fracassat a França, ho intenta en un país "inferior", amb uns resultats molt magres. Això és l'antiindependentisme: l'autoodi.

Mentrestant, els electes pel poble continuen a la presó, sense que cap sentència recaigui sobre ells. La fatxenderia del tribunal m'ha fet pensar en l'ONU. Es va crear el 1945, i fins al 1955 (mitjançant una visita d'Eisenhower) no va voler admetre el feixista Estat espanyol. Aleshores hi havia manifestacions amb aquesta consigna: "Si ellos tienen onu nosotros tenemos dos." Valga'm déu!

Ara mateix, a la bella ciutat de Praga, estan fent un joc sobre manifestacions catalanes. Perquè les nostres són pacífiques, i anem desarmats i som molts més "dels que ells diuen i volen", segons el magnífic Raimon.

Doncs bé, hem assistit a un espectacle vergonyós: el guanyador, Ernest Maragall, veia estupefacte com el se-

La Colau pactaria amb el dimoni, com ha quedat demostrat. Se la veia colpida. Sap perfectament què ha fet

ient és més important que els principis, i va dir que serà una oposició dura, que bona falta ens fa. La Colau pactaria amb el dimoni, com ha quedat demostrat. Se la veia colpida. Sap perfectament què ha fet i no calia que clamés per la llibertat dels presos polítics: ha pactat amb els enemics dels independentistes, i fins i tot amb el grotesc Valls, que es va passar la campanya electoral dient que la Colau havia destrossat Barcelona.

En canvi, el president Torra va donar mostres d'una exquisida bona educació, quan va voler saludar el groller Valls i aquest li va retirar la mà i el va apuntar amb el dit índex. Mireu, com a contrast, si més no, la coratjosa Laura Borràs que saludà el rei d'Espanya, i aquest li estrenyà la mà, tot i les paraules que li diria la Borràs, que no s'havia atrevit a dir-li ningú.

Jo soc independentista i d'esqueres, i resulta que he de veure, malgrat les evidències electorals, que a Madrid em detesten i que ara em detesten a Barcelona. Però no penso callar ni penso tancar-me a casa. Sí, amic Raimon: som més dels que diuen i volen.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Tomàquets d'ERC

Dinar festiu a Palafolls, convidats per en Josep Soms i la Montse Martínez. Ell és un dels grans pagesos d'aquesta zona del Maresme humitejada i aplanada per la Tordera. Produïx uns tomàquets imbatibles i va ser el primer pagès que vaig veure conduir un tractor amb la cabina equipada amb aire condicionat i una ràdio que el mantenia informat de tot. Suposo que el tractor té ara GPS i està connectat amb els satèl·lits, si no és que va sol. Ella, la Montse, havia estat redactora de l'edició maresmenca d'El Punt. Tret del seu marit i de la meua dona, tots els comensals reuim aquesta condició. En aquella redacció amb domicili a Mataró ens vam conèixer. En David Marín és ara el corresponsal d'aquest diari a Ponent. Acaba de publicar una segona novel·la policíaca, *Purgatori*, ambientada al Pallars, on els personatges parlen com al Pallars. En David Marín, nascut a Barcelona, s'adapta a tots els ambients i s'hi confon. Quan era el nostre corresponsal a Mataró tothom el prenia per un mataroní de tota la vida. Ara sembla que no s'hagi mogut mai

Assisteixo a un dinar on tothom és del partit que ha fet tan bon paper

de Balaguer. Tots els altres s'han retirat del periodisme actiu, jo per jubilació. La Montse Martínez aplica els seus coneixements a l'Ajuntament de Malgrat de Mar. En Josep M. Flores i la seva dona, la Cati Morell, viuen i treballen al Penedès mirant de promoure els xampanyers petits i mitjans. La Laura Juanola està implicada en organismes socials de Barcelona. El seu marit és l'Eduard López. Què haig de dir de l'Eduard López, el gran estrateg d'ERC a Catalunya? Dissabte hi va haver la constitució dels ajuntaments. Què va passar a Argenton? Què a Cal·lella? Què a Premià? Són pobles de la

nostra antiga jurisdicció periodística. L'Eduard sap totes les respostes, i més. En Soms ens explica que ha anat en un lloc per a no sortir de la llista d'ERC a Palafolls. En Flores, que ha sortit regidor al poble on viu, Vilobí del Penedès, per ERC. En Flores va escriure la biografia de Carles Puigdemont, antic redactor d'El Punt i per aquest motiu amic seu, quan va sortir elegit president de la Generalitat per sorpresa. ERC té molt volum en la conversa del dinar. ERC s'ha convertit en l'estrella d'aquestes eleccions. Estic envoltat d'ERC. Després de sis hores de sobretaula, en Soms ens anuncia que el nou alcalde de Palafolls vindrà a prendre cafè amb nosaltres. Es diu Francesc Alemany, i és d'ERC, naturalment. Ha desplaçat l'etern Valentí Agustí, prop de quaranta anys alcalde pel PSC. Aquest cop no es presentava. El creatiu Agustí ens havia donat molts pretextos informatius, quan la comarca es dividia entre el PSC i CiU, i d'ERC gairebé no se'n parlava. El PSC s'ha mantingut prou bé en general, però a can Soms i la Montse fins i tot els tomàquets s'impregnen d'ERC.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hihflb>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Pànic a Europa

Començo a pensar que sí, que Europa els fa por. Pànic. Ja li va passar fa dos anys al jutge Llerena, que va acabar retirant les euroordres contra Carles Puigdemont, Toni Comín, Lluís Puig i Clara Ponsatí (i Meritxell Serret, que ningú se'n recorda però que també és a l'exili) perquè la justícia europea no li donava la raó i no li concedia l'extradició de cap d'ells. La Junta Electoral (la sacrosanta Junta Electoral) va intentar en el seu moment que els tres mosqueters (Puigdemont, Comín i Ponsatí) no es poguessin presentar a les eleccions europees. I s'ho van haver d'empassar. I ahir, la rebequeria la va continuar la Junta Electoral Central (la sacrosanta Junta Electoral Central) negant-se a acceptar l'acatament que Puigdemont i Comín van fer de la Constitució Espanyola via un notari belga. Curiós. Sobretot si es té en compte que, com recordava ahir l'advocat i *crispeter* Gonzalo

“I els drets dels més d'un milió i mig d'electors que van votar Puigdemont, Comín i Junqueras, on són?”

Boye, la mateixa Junta Electoral (la sacrosanta Junta Electoral) ha acceptat que tres senadors acatessin la Constitució via un document fefaent. Ni aigua, li volen donar a Puigdemont (ni a Comín, ni a Ponsatí quan sigui eurodiputada si un dia o altre hi ha *Brexit*). Ni Puigdemont ni Comín i, és

clar, ni Oriol Junqueras, a qui el Suprem també li nega anar a Europa. Marchena, que s'ha passat tot el judici també pendent d'Europa, no vol que Junqueras surti de territori espanyol. “El seu desplaçament implicaria d'entrada la pèrdua de control jurisdiccional sobre la mesura cautelar que l'afecta, i això des de l'instant mateix en què l'acusat abandonés el territori espanyol”, va dir. Més clar, l'aigua. Por de qualsevol decisió judicial que vingui d'Europa. Por a perdre'n el control. No volen córrer riscos. Perquè saben que els corren. I si per això cal deixar orfes de representants els més d'un milió i mig de catalans que els van votar, doncs això, que s'hi quedin. Ni Puigdemont, ni Comín ni Junqueras. Més d'un milió i mig de vots vetats. “Potser el que els fa por és que el cas arribi al cor d'Europa”, deia ahir la flamant eurodiputada Diana Riba. Por? No, Diana, no. Pànic.

De reüll

Marga Moreno

Una realitat tossuda

En pocs dies hem sabut que la multinacional Henkel ha fet una inversió milionària a la seva planta de Montornès del Vallès i que hi ha implementat l'últim crit en tecnologia 4.0 per a la indústria aeroespacial. També, que el gegant Hewlett Packard ha decidit establir a Catalunya, concretament a Sant Cugat del Vallès, el centre d'impressió 3D de plàstics i metall més gran del món. Seran 14.000 metres quadrats destinats també a la indústria 4.0. Mentrestant, un dels supercomputadors més potents d'Europa, cofinançat

Totes les inversions i els projectes s'han anunciat en quinze dies

amb fons europeus i pensat per donar servei a projectes científics, acompanyarà i superarà en capacitat i potència el ja espectacular MareNostrum que funciona a la Capella Torre Girona. Aquesta setmana també hem sabut de les noves instal·lacions de Boehringer Ingelheim, en les quals

ha invertit més de 120 milions d'euros, també a Sant Cugat, amb un fort component d'R+D+I, per donar servei a escala mundial. I entre moltes altres notícies, els responsables del 22@ demanen facilitar amb polítiques d'habitatge i mobilitat el previsible desembarcament de 25.000 professionals més al districte tecnològic barceloní. I tot això, en menys de quinze dies, mentre certs economistes, un grapat de polítics i molts mitjans de filies dubtoses continuen assegurant, amb una contumàcia que frega l'autisme, que el procés està deteriorant la projecció de l'economia catalana...

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE LA CAMBRA DE COMERÇ DE BARCELONA

Joan Canadell

Canvi a la Cambra

La nova Cambra de Comerç ja és una realitat després de la constitució del ple i de l'elecció del nou president amb el suport majoritari de 36 vots dels 54 totals. La maniobra dels candidats perdedors, Carles Tusquets i Ramon Masià, per evitar el canvi a la Cambra, no va tenir èxit.

ESCRITOR

Carlos Zanón

Rescatar Pepe Carvalho

L'escriptor i actualment comissari del festival BCNegra acaba de publicar *Carvalho: Problemes d'identitat*, una novel·la en què ha rescatat per al lector el popular personatge de Manuel Vázquez Montalbán, amb èxit notable de la crítica, que el manté en el punt més alt de la seva carrera.

ESCRITOR

Pol Beckmann

Premi Llibreter

El jove narrador català, amb el seu llibre titulat *Novel·la*, ha guanyat la vintena edició del premi Llibreter, un guardó organitzat pel Gremi de Llibreters de Catalunya. Per la seva banda, els escriptors Màrius Serra i Sergio Bassa han estat guardonats amb el Memorial Pere Rodeja.

EDITORIAL

El canvi a la Cambra

La nova Cambra de Comerç de Barcelona ja és una realitat. Joan Canadell ha estat ratificat com a nou president de la institució per una àmplia majoria (36 dels 54 vots) del ple que va ser escollit en les eleccions del mes passat, i tant l'empresari i fundador del Cercle Català de Negocis com la resta de l'equip de govern estan plenament legitimats per desplegar el projecte de canvi que proposa per a la Cambra. I, en aquest sentit, cal destacar l'actitud proactiva del president sortint, Miquel Valls, les últimes setmanes, per propiciar un traspàs de poder impecable.

Les resistències al canvi dins la Cambra i entre l'anomenat 'establishment' després de molts anys de continuisme eren previsible, però no són admissibles, en canvi, les maniobres dirigides a negar el normal funcionament democràtic de la institució o alterar-lo per evitar que el missatge sorgit de les urnes, molt clar amb majoria absoluta per a la candidatura guanyadora, pugui traslladar-se al govern de la Cambra.

Cal esperar que aquestes maniobres no arribin a torpedinar la magnífica oportunitat que aquest relleu a la Cambra suposa per a la mateixa institució i per al conjunt de l'empresariat català, en la mesura que l'objectiu prioritari del nou equip de govern és desenvolupar al màxim el potencial de l'empresa catalana, i per extensió de l'economia del país. És des d'aquesta perspectiva inclusiva que ningú hauria de veure com una amenaça la intenció de posar la Cambra de Comerç al servei del país; de fer-la més democràtica, transparent, propera i participativa entre l'empresariat; o que dediqui els seus recursos i els seus esforços al servei de tot el teixit empresarial català i de la dinamització de l'economia catalana.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Arriba l'‘Aquarius’
El vaixell *Aquarius* toca port, juntament amb dues naus més, amb els més de 600 immigrants que Itàlia va rebutjar.

10
anys

Estrena de la T1
La nova terminal T1 de l'aeroport del Prat té una estrena feliç, marcada pel bon funcionament de tots els processos.

20
anys

Casos al descobert
Londres denuncia la matança sèrbia d'almenys deu mil albanesos a Kosovo. L'ONU mostra el centre de tortura de la policia a Pristina

Full de ruta

Miquel Riera

El descrèdit de la justícia

Després de tot el procés judicial al Tribunal Suprem en contra dels presos polítics catalans i de les nombroses barrabassades jurídiques que s'han obrat, per part del mateix tribunal, però també de la fiscalia, quina confiança podem tenir en una justícia que fa i desfà com vol? Com podríem tornar a confiar en uns jutges que, erigits en salvadors de la unitat de la "patria", han fet i fan tot i més per imposar el seu criteri? La gota que ha fet vessar el got és tot l'afer al voltant de la proclamació dels diputats catalans al Congrés i al Parlament Europeu. Milers de vots llençats a la paperera per decisió d'un tribunal que recarrega la llei a la seva manera com i quan li convé. Amb la complicitat d'una fiscalia que ho afina tot al gust que calgui, no fos cas que el compliment estricte de la llei els faci perdre alguna bugada pel mig. És allò que sovint apliquen també alguns diaris amb pocs escrúpols: que la veritat no et faci perdre un bon titular. És a dir, si la mentida o la

Com podríem tornar a confiar en una justícia que ha fet i desfet com ha volgut al servei dels seus interessos?

manipulació són favorables als nostres interessos, doncs, endavant. Després ja ho vestirem com calgui.

L'altra qüestió és que el sanedri del Suprem, l'olimp de jutges, els aiatol·lès de la llei, no té cap contrapoder que li pugui fer rectificar decisions que realment perjudiquen gent i interessos col·lectius. Són com aquells déus infal·libles de l'antiguitat, amb la diferència que no vivim en cap teocràcia, sinó teòricament, en una democràcia. Cert, se'ls pot discutir formalment allò que decideixen, la possibilitat del recurs sempre hi és, però la sensació que el tribunal és com la paret d'un frontó no ens la treu ningú. Pregunteu-ho, sinó, als advocats del procés a l'1-O, quants de cops els han fet cas.

I cert, també hi ha els tribunals europeus, però molts ens temem que a Marchena, Zaragoza i companyia els importarà ben poc el que puguin dir d'aquí a alguns anys a Europa. Ells ja hauran defensat la seva pàtria i la seva unitat. I hauran rebut honors i prebendes pel deure complert. Aquesta és l'Espanya on ens volen mantenir lligats pels segles dels segles. Crim i càstig. Negror.

Tribuna

José María Murià. Membre de l'Acadèmia Mexicana de la Història

A 80 anys de l'exili

El passat 13 de juny es van commemorar 80 anys del començament de l'exili provocat per l'alçament militar en contra de la República... És cert que des d'abans d'aquell dia de l'any 39 ja havien arribat grups escadussers de refugiats, però el dia esmentat, més de vint mil treballadors s'abocaren al moll de Veracruz per donar una espectacular benvinguda al vaixell anomenat *Sinaia*, el primer que va venir ben curull de persones que, poques hores abans de salpar de Seta, el 25 de maig, encara estaven tancats indignament en camps de concentració. El ministre de l'Interior mexicà va dir que els rebia "com exponents de la causa de les llibertats de l'home" i que trobarien a la nostra terra una "falda amorosa i hospitalària". Un fet completament diferent a la rebuda que els van donar els francesos.

EM VE A LA MEMÒRIA, també, que el mateix vaixell va servir 17 mesos després per empresonar durant uns dies, a Marsella, uns sis-cents republicans peninsulars, amb motiu del mariscal Petain... L'arribada del *Sinaia* era tot just el prin-

cipi d'un reguitzell de naus que portaren a Mèxic més refugiats que a tots els altres països d'Amèrica junts. Els espanyols "clàssics" parlen d'uns deu mil, per tal de minimitzar l'ajuda mexicana, d'altres parlen d'uns vint mil o trenta mil, perdent de vista que, després de l'any 1945 i ben bé durant uns cinc o sis anys més, van continuar arribant molts viatgers que de fet ho eren, de refugiats, ja que anaven a retrobar pares, germans, fills i marits als quals no havien pogut acompanyar, o simplement fugien també del trist destí que els esperava a l'Espanya totalitària. Havent sigut el subscrit director de l'arxiu del Ministeri de Relacions Exteriors durant vuit anys, que per cert està molt ben organitzat, es pot assegurar que el nombre total de refugiats a Mèxic s'acosta als cinquanta mil.

ES FA SERVIR SOVINT la frase que el president Lázaro Cárdenas va "obrir les portes" del país, la qual cosa és veritat, però cal afegir que el successor a partir de 1941, Manuel Ávila Camacho, les va mantenir obertes. Però també s'oblida que ambdós presidents van fer un gran

esforç per anar a buscar els refugiats a França i també a Portugal per salvar-los dels alemanys i dels franquistes. No tots van venir a Mèxic, però la xifra dels que van retornar dels camps de treball nazis o simplement ja no van ser-hi portats gràcies als acords que van signar els mexicans amb el govern de Petain, ratificat pels de Berlín i de Roma, afegint-hi els que no se'n van poder endur els franquistes, gràcies a les gestions diplomàtiques mexicanes i més d'una vegada amb la pistola a la mà —com ara el cas del president Azaña— sumen una xifra molt alta.

PEL CAP BAIX podríem dir que *Si no fos per Mèxic*, com es titula un llibre sobre el tema que acabo de fer, més d'un centenar de milers de refugiats no haurien sortit pas vius. Durant els darrers dies s'ha exaltat molt el benefici que els refugiats van significar per a Mèxic. Pel que fa a una bona part d'ells és cert, però sovint es diu de tal manera que sembla que s'hagi perdut de vista que, a canvi, Mèxic els va donar, entre altres, una cosa important: la vida.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El Banc d'Espanya, au de mal averany

■ El governador del Banc d'Espanya i alguns dels seus màxims responsables insisteixen, una vegada i una altra, que l'augment del sou mínim fins a 900 euros/mes comportarà una pèrdua de llocs de treball. Després de sis mesos de l'augment, i quan totes les estadístiques desmenteixen aquesta afirmació, continuen insistint en la qüestió sense cap propòsit d'esmena.

El tema és greu, perquè el Banc d'Espanya hauria de tenir en compte els interessos de tota la ciutadania, i no només els d'una minoria de nostàlgics de temps passats amb sous molt baixos. Només cal mirar l'Europa industrialitzada, on fa molts anys que uns sous dignes són ben compatibles amb unes economies desenvolupades i que tenen poc atur.

Al contrari d'Espanya, que, amb els sous baixos, tenim unes taxes d'atur molt altes.

Uns sous baixos perjudiquen quasi tothom. Per un costat, els treballadors afectats, però per l'altre, tant la Seguretat Social com l'economia en general, frenada per la falta de poder adquisitiu de molta gent. Allò que sí que hauria de preocupar el Banc d'Espanya és com aconseguir crear ocupació i millorar la productivitat amb mesures positives, i no pas amb sous baixos.

FERRAN PONT
Terrassa (Vallès Occidental)

Caos en les notes de secundària

■ És de suma preocupació el sistema d'introducció de notes a secundària d'aquest final de curs. La plataforma del Departament d'Educació a tal efecte, Esfera, està manifestant aquesta set-

mana molts problemes entre els professors. Per una banda, no apareixen alguns alumnes a les llistes; per l'altra, falten grups d'estudiants, i el més greu, sovint no guarda les notes un cop introduïdes o, pitjor encara, es penja durant el teclejat d'aquestes. Tot plegat allarga la feina dels docents i els intranquil·litza d'allò més. Això ha fet que alguns instituts s'estiguin plantejant posposar la publicació i lliurament dels butlletins de notes a alumnes i famílies. Tot plegat quan es va dir que l'avaluació per competències d'aquests butlletins havia d'esdevenir la gran millora per als instituts. Cal afegir que l'anterior plataforma dels mateixos problemes, amb la justificació que mancaven recursos. Del cert que la nova i l'antiga plataforma digital per tal d'introduir notes no han

fallat per una manca de recursos, sinó per un disseny insuficient i ple de paradoxes que estan patint els professors de secundària. Per aquesta raó es va manifestar una queixa enèrgica durant l'última mesa sectorial, des de la qual no s'ha rebut cap argumentació adient. Podríem dir que el departament té pressa per fer reformes a curt termini, i l'educació no se la pot millorar amb mesures immediates. De fet aquesta nova manera d'introduir notes no ha estat acordada ni publicada amb temps suficient. Els canvis sota la política d'innovacions d'Educació semblen més una alteració del sistema educatiu que no pas una millora real en ensenyament.

Avançar cap al futur no vol dir repetir els errors passats.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

La frase del dia

“La senyora Colau s’ha deixat comprar per una voluntat explícitament aliena compartida per Collboni i Valls”

Ernest Maragall, REGIDOR DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Tribuna

Jaume Nolla. Periodista

L'escorpí

Un dels darrers grans astròlegs d'occident, dels que encara dominaven l'art i encertaven en llurs pronòstics, fou l'anglès William Lilly (1602-1681), el qual, en la seva obra *Christian Astrology*, situa Catalunya i el País Valencià com a països regits per un dels signes zodiacals amb més mala anomenada: l'Escorpí. Els entesos afirmen que aquest signe representa la mort i l'autodestrucció, un signe marcat per la sang i el sexe luxuriós, lúcid però cínic, que es mou entre la crisi i l'agressivitat, l'atracció envers el mal, el dolor i el suïcidi. A més, el regenta el planeta Mart, que els astròlegs tradicionals qualificaven de petit malèfic, causant de baralles, conflictes i discòrdies.

ÉS INDIFERENT que el lector cregui o no cregui en l'astrologia. Això no és una religió sinó un sistema que, actualment abandonat en mans de gent poc docta, ha acabat desprestigiant-se. Tanmateix, antigament funcionava, almenys per una gran part dels testimonis existents. Reis i papes tenien els seus astròlegs, els quals, si no l'encertaven, se'ls escapçava sense miraments. Per tant, en ser una professió de risc, s'hi miraven prou alhora de fer la planeta. El cas és que no hem pogut esbrinar per quins set sous Lilly ens atorga un dels signes més negatius del zodíac. No sabem fins a quin punt ell ens coneixia al segle XVII, però aquell qui sàpiga de la nostra història, convindrà que l'Escorpí ens escou d'allò més. Després de tot allò que hem viscut com a poble en els darrers anys, podem arribar a la conclusió que som més semblants als escorpins del que ens pensem, des de tots els punts de vista.

EN REALITAT SEMBLA que els escorpins són força inofensius tret que se'ls molesti. No més piquen quan han de matar la presa si no se'n surten amb les pinces. I generalment, fugen del perill. Que cadascú faci les analogies que vulgui al respecte; tanmateix, aquesta realitat s'avé força amb el tarannà del català actual acoquinat i trau-

matitzat, en el seu conjunt, per totes les derrotes sofertes del 1714 ençà.

TANMATEIX L'ESCORPÍ té una tradició simbòlica força interessant. A l'Egipte i arreu del món antic se l'associava al mal i a la mort, mentre que l'escarabat era una encarnació del Bé i de la Llum. A l'era cristiana l'escorpí va conservar la mala fama que li venia de l'antigor i va ser emblema de l'heretgia, dels impostors, dels murmura-dors i dels traïdors. I ves per on, continuen les analogies, de manera general, amb els catalans. Finalment existeix la creença tradicional que afirma que els escorpins se suïciden picant-se quan els envolta el foc. És a dir, quan no saben què fer, s'auto-destruïen, cosa també molt típica catalana. La creença, tot i ser d'una antiguitat considerable, és falsa, menys quan l'apliquem als catalans.

“De partits dits independentistes n'hi ha uns quants, però de persones realment independentistes dins d'aquests mateixos partits... uf! Justegem. Si no, no seríem pas on som en aquest desgavell general

DE PARTITS DITS independentistes n'hi ha uns quants, però de persones realment independentistes dins d'aquests mateixos partits... uf! Justegem. Si no, no seríem pas on som en aquest desgavell general. Hi ha molt d'impostor i traïdor a la Pàtria que surt sovint a la televisió pontificant i perdonant la vida als que som habitualment titllats d'hiperventilats o xenòfobs, simplement per fer servir el terme Pàtria o patriota, sense el significat del qual i sense el seu ús, desenganyem-nos, no hi haurà independència.

TOT I LA IMPLANTACIÓ important de partits autoproclamats independentistes això no ha servit per a fer patriotes veritables. L'independentisme ara és una simple etiqueta, no pas una eina. Potser sí que hauríem d'haver adoctrinat a les escoles tal com fan els espanyols i els francesos a les seves. Probablement, la primera feina independentista que hauria d'haver estat feta de fa anys era la de catalanitzar el país a consciència. Quants negocis fan servir el català? Quants canals de televisió tenim en català? Quantes sèries famoses que tothom comenta les hem vist en català? Quantes revistes, llibres i diaris en català compreu? Quin cinema fet en català tenim? Quina cultura venem si una cantant dolenta que ha agafat fama, té tots els referents culturals i socials en castellà i en l'Espanya neoflamenca?

LILLY SEMBLA TENIR RAÓ. L'esperit autodestructiu de l'escorpí ha fet forat a casa nostra. En lloc de clavar el fibló a l'enemic espanyol o francès, ens enverinem nosaltres mateixos com si no estiguéssim gaire fins del tupí. Malgrat tot, recordem sempre que “a la picada de l'escorpí, no hi som a temps ni a l'extremunció”. Això sí, ja tenim preparada la *performance* per quan surti la sentència vergonyosa d'un judici que no s'hauria d'haver produït si en lloc d'escorpins haguéssim estat lleons.

De set en set

Enric Serra

Jurar, prometre i malmetre

Els resultats de les darreres convocatòries electorals que s'han viscut a Catalunya i a l'Estat Espanyol han provocat situa-

cions estrambòtiques en les combinacions de forces per formar majories de govern. A la vista dels pactes que s'han tancat per aconseguir-les en ajuntaments i comunitats autònomes i dels que es pretenen fer a les diputacions i al Congrés dels Diputats, cal preguntar-se en quina mesura en aquests tractes es respecten el discurs polític pronunciat per cadascú i el vot amb ell aconseguit.

Perquè els càrrecs públics juren o prometen complir amb les exigències legals de l'escò que ocupen però no juren ni prometen ser fidels a la pròpia paraula, al marc ideològic que teòricament han escollit ni al contracte moral que es dona entre els electors i els seus representants. Tots aquests valors es consideren inherents però no explícits, i encara menys subjectes a responsabilitats legals; i per això els ciutadans escèptics, i sobretot els que han sabut treure profit de les aliances, es poden permetre prescindir del context per assegurar que els pactes són una manera de fer política.

Ho són, efectivament. Però no és el mateix que aquest mecanisme s'activi des del context que formen la coherència ideològica, el programa sotmès a la valoració de la ciutadania, el discurs polític que s'hi ha estructurat al voltant i un comú denominador programàtic i ideològic amb les forces a aliar, que si es fa a “la vella manera de fer política” (la suma dels números simples al servei de les estratègies de despatx). En aquest cas, es malbarata el vot i es malmet la confiança dels ciutadans en la democràcia.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Polèmic inici de mandat a l'Ajuntament de Barcelona

Cs trenca amb Valls, el PSC demana ara el suport d'ERC i el llaç torna al balcó de Sant Jaume

Entrevista al nou president de la Cambra de Barcelona

Joan Canadell: "Hem vingut per canviar-ho tot i entrar en debats nous"

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tres eurodiputats menys

VET La Junta Electoral deixa vacants Puigdemont, Comín i Junqueras i la batalla judicial salta a la UE **PAS** Boye registra al Congrés el jurament dels de JxCat i promet que seran el 2 de juliol a Estrasburg **VEU** Diana Riba evoca els presos i exiliats

D. Portabella / N. Segura
MADRID / BRUSSEL·LES

Amb el Congrés blindat per un dispositiu policial d'excepció del tot inusual per a un acte d'acatament de la Constitució, la Junta Electoral Central (JEC) va acollir l'acte d'acreditació dels eurodiputats sorgits de les urnes del 26 de maig perquè entre els 54 electes que Madrid envia a la UE hi havia tres absents, que oficialment són declarats com a vacants: Carles Puigdemont i Toni Comín, de JxCat, i Oriol Junqueras, d'ERC. Mentre que Junqueras és víctima del sobrevingut canvi de criteri al Tribunal Suprem per por de la seva immunitat i era retingut a la presó de Soto del Real, Puigdemont i Comín van passar simbòlicament per Madrid a través d'una acta notarial de jurament constitucional davant una autoritat belga que l'advocat Gonzalo Boye va voler entregar en mà al president de la JEC, Segundo Menéndez, abans de ser frenat per una funcionària de l'ens i que finalment va acabar entrant al registre de l'àrbitre electoral. "Al nostre parer i a efectes jurídics, el tràmit ja està complet", va dir Boye. La batalla judicial per seure a l'escó el 2 de juliol a la seu del Parlament Europeu a Estrasburg salta a la UE, però Boye avisa que Puigdemont i Comín hi seran.

Amb la policia espanyola donant versemblança a una aparició sorpresa de Puigdemont que forçés una detenció en calent, la JEC va citar els 54 nous eurodiputats a les dotze del migdia a la Sala Consti-

Les frases

"No els interessa que Puigdemont i Comín prestin jurament, sinó simplement detenir-los"

Gonzalo Boye
ADVOCAT DE CARLES PUIGDEMONT

"Tots tres tenen els drets polítics intactes. Cap demòcrata pot estar orgullós del que passa al Congrés"

Diana Riba
EURODIPUTADA D'ERC

tucional del Congrés i el president de l'ens, Segundo Menéndez, va procedir a citar-los un per un pel nom en espera d'escoltar el jurament o acatament. "Carles Puigdemont Casamajó...", va dir a les 12.05 hores, i es va fer el silenci a la sala. "Antoni Comín Oliveres...", va dir a les 12.08 hores, i es va tornar a fer el silenci a la sala. Alguns eurodiputats, com el popular Esteban González Pons, omplien els silencis dels absents amb un somriure. "És un fugitiu de la justícia", opinava més tard la popular Dolors Montserrat.

Absència de Borrell

Curiosament, Junqueras no va ser ni tan sols citat perquè la JEC es va donar per assabentada del vet imposat pel jutge Manuel Marchena. I tampoc no va ser citat el ministre Josep Borrell, que va plantar la JEC i no es va acreditar com a eurodiputat fent constar com a justificant el seu compromís d'acudir al Consell de Ministres de la UE a Luxemburg. Si bé

la JEC s'havia esforçat més que mai a sacralitzar el tràmit d'ahir amb data límit com a via de vetar Puigdemont, Junqueras i Comín i enviar aviat a Brussel·les una llista amb 51 dels 54 electes, l'absència de Borrell es va carregar la virtualitat del cop d'efecte mediàtic desitjat perquè va quedar clar que el tràmit queda obert més enllà del dia d'ahir.

En mà, no; al registre, sí

La tensió a la sala es va precipitar quan l'advocat Gonzalo Boye –flanquejat per les diputades de JxCat Laura Borràs i Míriam Nogueras– volia arribar fins a la taula presidencial en què Menéndez dirigia la sessió i va ser frenat per una funcionària de la JEC. "No es pot fer, no es pot fer", va etzibar aquesta funcionària a Boye quan ell duia el document notarial de Puigdemont i Comín a la mà. Finalment, Boye va haver de desistir de poder fer una entrega en mà i va haver d'acudir al registre de la JEC a deixar-hi el seu paper notarial. "Entenen ells que no és necessari que es presenti aquesta documentació i, per tant, el tràmit, segons el nostre parer i a efectes jurídics, ja està complet", es donava per satisfet Boye. "En el fons no els interessava que Puigdemont i Comín prestessin jurament, sinó simplement detenir-los i ingressar-los a la presó per fer amb ells el mateix que han fet amb Junqueras", va constatar l'advocat de Puigdemont.

L'últim estadi de la batalla serà el Tribunal de Justícia de la UE a Luxem-

Diversos eurodiputats demanen respecte pels drets polítics

Fins a 76 eurodiputats de gairebé tots els grups polítics europeus van reclamar ahir a la mesa de l'eurocambra que "reconegui i respecti els drets polítics" d'Oriol Junqueras, Carles Puigdemont i Toni Comín i que garanteixi que puguin "exercir el seu càrrec". Després que la JEC declarés vacants els seus escons al Parlament Europeu, aquesta setantena de polítics d'arreu d'Europa van enviar una carta a l'òrgan format pel president

de la cambra, Antonio Tajani, i els catorze vicepresidents per denunciar que l'actitud de l'Estat espanyol cap a aquests polítics d'ERC i JxCat constitueix "una violació inacceptable" de les normes de la cambra i dels tractats de la Unió Europea. Per això, van exigir a la mesa que demani a la JEC que "respecti els resultats de les eleccions europees".

Precisament aquest òrgan es va reunir ahir a Brussel·les

per tractar un altre afer col·lateral d'aquest embolic. A petició de quatre vicepresidents, la mesa va discutir el vet de Tajani a l'entrada de Carles Puigdemont i Toni Comín com a eurodiputats a les instal·lacions del Parlament Europeu.

Tajani es va justificar ahir al·legant que va ser una decisió "administrativa" i va assegurar que és "problema" de l'Estat si falten eurodiputats en la llista final.

L'APUNT

Comèdia amb final feliç

Toni Dalmau

La política té un punt de comèdia fins i tot a l'hora d'especificar les ruptures. Assumit aquest principi, més d'un observador somreia ahir davant el to dramàtic amb el qual Arrimadas feia públic el trencament de Cs amb Valls. L'enllaç de dretes a les municipals de Barcelona tenia una obsolescència que si no era programada es veia a venir des de fa dies i que satisfà tothom. Satis-

fa Colau perquè l'allunya de Cs. Valls, perquè el desvincula d'uns socis contaminats per Vox. I Cs, perquè deixa enrere el flirteig Colau "la separatista"-Collboni-Valls, un triangle amorós que comprometia la seva castedat de dreta espanyolíssima, una puresa amb la qual s'emboïlla Rivera però que preocupa alguns dels pares fundadors de l'invent taronja.

...s, diu la JEC

L'advocat de Carles Puigdemont, Gonzalo Boye, davant de les cadires per al president i per a Toni Comín, ahir al Congrés dels Diputats en l'acte de la Junta Electoral ■ EFE

la consecució de la república basca, per imperatiu legal, sí, prometo", hi afegia el seu company de files d'Ara Repúbliques, Fernando Barrena, d'EH Bildu. "I que un s'avorreix de tanta impostació... Sí, prometo", els va replicar Javier Nart, de Ciutadans, posant cara de fastigueig. Eurodiputats de Vox com ara el català Jorge Buxadé i l'experiodista d'El País Hermann Tertsch van fer el seu jurament de manera enfàtica "per Espanya".

Vet a 2 milions de votants
El vet de la JEC amenaça la representativitat de tot el cos electoral estatal: dels 1.025.000 vots rebuts per Puigdemont, n'hi ha 38.300 de fora de Catalunya, mentre que a Junqueras el van votar 733.109 catalans i el total de papeletes d'Ara Repúbliques arreu de l'Estat va ser d'1.257.484. "Hi ha tres eurodiputats que van rebre dos milions de vots i que l'Estat espanyol vol vetar i silenciar. I tots tres es van poder presentar a les eleccions europees perquè tenen els drets polítics intactes. "Cap demòcrata pot estar orgullós del que succeeix avui al Congrés", va denunciar Riba, que el dia abans va poder debatre sobre l'acte d'acreditació a Soto del Real amb la seva parella, Raül Romeva, que ja hi va passar en les seves etapes com a eurodiputat. "Hem de veure si el 2 de juliol el Parlament Europeu no té tots els seus eurodiputats", desafiava Riba.

Dels 54 electes, 20 eurodiputats són del PSOE (amb Borrell al capdavant); 12, del PP (entre els quals, Montserrat); 7, de Ciutadans; 6, d'Unides Podem; 3, de Vox; 3, d'Ara Repúbliques (un dels quals és Junqueras); 2, de Junts (Puigdemont i Comín), i Izaskun Bilbao, del PNB (Coalició per una Europa Solidària). ■

Controls i escorcolls ahir a les portes del Congrés de Diputats ■ EL PUNT AVUI

Setge policial per si de cas

GEST • La policia del Congrés dona versemblança al retorn del president des de Bèlgica i desplega un operatiu 'ad hoc'
ZEL • Exigeixen a Boye que s'identifiqui en un bar proper

David Portabella
MADRID

L a imatge de Carles Puigdemont arribant emmanillat a l'aeroport Adolfo Suárez Madrid Barajas que somniava el Madrid oficial es va frustrar el juliol del 2018 per culpa de Schleswig-Holstein i del jutge Pablo Llarena, que decidia *motu proprio* quins son els delictes que ell té vocació de perseguir i la malversació li va saber a poca cosa. Un any després, però, a Madrid ahir va sortir un sol nou i una hipòtesi recorria nerviosament els comandaments policials al Congrés: i si Puigdemont ve i se l'ha de detenir? La hipòtesi menyspreava tots els professionals fronterers: si Puigdemont era capaç d'arribar precisament ahir a la Carrera de San Jerónimo per ser eurodiputat, això volia dir que cap funcionari espanyol l'hauria detectat abans en tot el recorregut des de Waterloo. Però la lògica no és res quan regna l'emoció de poder ser l'agent que arresti "el procesado rebelde" i ahir l'emoció recorria el Congrés i els carrers adjacents des de primera hora, en què es va revisar tot el clavegueram.

En un nou capítol de la desconexió informativa al pont aeri, la policia va donar versemblança en tot moment al

retorn de Puigdemont i a la tesi s'hi van afegir dirigents com el secretari general del PP, Teodoro García Egea. "Seria una sorpresa, però qualsevol cosa és possible. Amb Puigdemont i els independentistes, després de tot el judici del procés i tot aquest espectacle que estan donant, la veritat és que tot es pot esperar", va dir García Egea de bon matí a RNE. Als agents adscrits al Congrés i als voltants no els calia escoltar això, perquè a primera hora uns uniformats ja van identificar l'advocat Gonzalo Boye en una cafeteria davant l'hotel Villa Real. "Miren fins i tot les clavegueres!", se sorprendia Boye.

Un episodi més tendre es vivia a les dependències de JxCat a la cambra: un uixer va irrompre també de bon matí i es va fer el trobadís. "Que vindran els vostres eurodiputats?", va dir l'uxier als de JxCat amb una improvisació tan accentuada que als interpel·lats els va sonar a dictada per algú altre. Tots els agents dels accessos al Congrés tenien una llista amb els 54 eurodiputats, però les medalles al mèrit hauran d'esperar perquè el sol es va pondre sense veure Puigdemont ni Toni Comín. "S'havia d'estar atent, eh, per si de cas..." li va dir el cap de comunicació de Vox, Juan Ernesto Pflüger, al comissari policial del Congrés al final de l'operació. ■

burg, però abans del 2 de juliol hi pot entrar la comissió d'Afers Jurídics del Parlament Europeu. Junqueras, al seu torn, té pendent de resposta un recurs de súplica al Suprem en què li sol·licita que suspengui la prohibició d'anar al Congrés a recollir l'acta d'eurodiputat de manera cautelada i que elevi "urgentment" una consulta al TJUE a Luxemburg.

Record a presos i exiliats
Amés de per les absències, la veu dels presos polítics i dels exiliats va ser evocada

per l'eurodiputada Diana Riba (ERC). "Per la llibertat dels presos polítics i pel retorn dels exiliats, per imperatiu legal, prometo", va pronunciar Riba en el seu acatament. I la JEC el va donar per vàlid, tot i que Menéndez i el vicepresident de la JEC, el magistrat Eduardo Calvo Rojas, van voler advertir-los a tots preventivament que l'única fórmula tolerada seria "juro o prometo" i "de manera clara i incondicionada", tot invocant l'article 224.2 de la llei de règim electoral (Loreg). "Fins a

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscalia rebutja la petició de llibertat dels presos

■ Reclama al Suprem que els mantingui en presó per “risc de reiteració delictiva” en no mostrar penediment en les seves darreres paraules ■ Hi afegeix el risc de fugida davant la sentència

Part dels acusats en la darrera sessió del judici, en què van fer ús del seu dret a l'última paraula ■ EFE

Redacció
BARCELONA

La fiscalia ha demanat al Tribunal Suprem que mantingui en presó Carme Forcadell, Josep Rull, Jordi Sànchez, Joaquim Forn, Dolors Bassa i Jordi Turull, els sis polítics independentistes que han demanat la llibertat al tribunal mentre esperen la sentència, perquè considera que la proximitat d'aquesta, “condemnatòria”, manté el risc de fuga, però també perquè afirma, retorçant el que van dir, que

les últimes paraules dels encausats van demostrar que també hi ha risc de reiteració delictiva.

“Han insistit fins al final en el rebuig frontal a la restauració de l'ordre jurídic per part de l'Estat i en l'absoluta convicció que tornarien a cometre els fets delictius que són objecte del procediment”, a banda de presentar “la resistència civil” com un fet negatiu *per se*. Allarg del judici, però, tots els acusats, i els sis que han demanat ara la llibertat provisional, han deixat clar que van acatar

Reobren quatre causes contra la policia per l'1-O

L'Audiència de Barcelona ha ordenat reobrir quatre causes que el jutjat d'instrucció número 7 de la ciutat havia arxivat sobre les càrregues policials que es van produir en quatre centres de votació de Barcelona l'1-O, incloent els serveis centrals del Departament d'Ensenyament, on hi havia la llavors consellera, Clara Ponsatí. Les causes també fan referència a l'escolla Mare nostrum i els instituts Jaume Balmes i Víctor Cata-

là. L'Audiència, fent cas a les tesis de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, i no a la fiscalia i l'advocacia de l'Estat, veu encertada l'obertura de peces separades, però creu que no es poden arxivar sense una “completa investigació” de l'actuació policial, “que no pot ser parcial, limitada a cada centre, sinó global”. I això, continua, s'ha de fer des de la causa principal. A més, rebutja que el fet de no disposar d'imatges de les

agressions patides pels denunciants comporti directament l'arxivament.

Ahir mateix, un jutjat de Manresa va arxivar, provisionalment, la causa per les càrregues policials als centres de votació a Sant Joan de Vilatorrada i Callús, i un sindicat policial va demanar al mateix jutge que investigui els directors dels 28 centres escolars en què hi va haver incidents, per la seva “permissivitat”.

l'article 155 i, per tant, la restauració jurídica, i el que van manifestar en el darrer torn de paraula va ser el seu convenciment que cal buscar fórmules perquè els ciutadans puguin expressar-se, si cal, votant. A més, la fiscalia afegeix que el judici ha demostrat la culpabilitat dels polítics independentistes.

El ministeri públic defensa que els mateixos supòsits que van motivar la presó provisional dels encausats es mantenen després del judici: la gravetat dels delictes, el risc de fugida i el de reiteració delictiva. Pel que fa a la possibilitat de fugir, argumenta que mantenir aquesta mesura cautelar “es fa fins i tot més necessari un cop ha acabat el judici, davant

La frase

“Han insistit fins al final en el rebuig frontal a la restauració de l'ordre jurídic per part de l'Estat”

INFORME DE LA FISCALIA DE L'ESTAT

la imminència del dictat de la sentència”, i més quan aquesta serà ferma i no s'hi podrà presentar recurs. Segons la fiscalia, el judici oral “només ha servit per provar la participació dels acusats en el més greu delictes contra l'ordre constitucional”. La fiscalia afegeix, en la línia habitual d'obsessió en la figura del president Carles Puigdemont, que tenen connexió amb processats fugits.

L'agència ACN va informar ahir que els nou presos han demanat formalment el trasllat a presons catalanes. ■

El fiscal en cap avisa que actuarà “amb fermesa”

Redacció
BARCELONA

El fiscal superior de Catalunya, Francisco Bañeres, va advertir ahir que el ministeri públic actuarà amb tota “la fermesa i el rigor” contra els funcionaris i les autoritats que vulnerin la llei, “sigui quin sigui el rang dels infractors”, en

referència als dirigents independentistes. Bañeres va assegurar durant l'acte de presa de possessió del càrrec de 29 nous fiscals destinats a Catalunya, que els darrers anys s'ha desenvolupat un “moviment polític de singular transcendència”, però la fiscalia ha actuat i actuarà defensant la Constitució i un or-

denament jurídic “comparable als més moderns i democràtics del món”.

El fiscal superior va remarcar que Catalunya és una terra que sempre s'ha caracteritzat pel seu “esperit de progrés i afany de millorar”. Per això Bañeres va subratllar en la seva intervenció que Catalunya “és molt més” que les

infraccions penals comeses els darrers anys i que un dels trets que defineixen aquesta comunitat és la defensa d'una llengua i una cultura i que ha aconseguit convertir-la en “una eina d'integració i acolliment”. Durant l'acte també va demanar als fiscals “el màxim respecte i consideració en la defensa dels drets lingüístics, no només perquè es tracta d'una obligació legal”, sinó també perquè això els permetrà d'assolir “una millor comprensió de la realitat cívica i social” de l'entorn. ■

El fiscal superior de Catalunya, Francisco Bañeres, al Parlament de Catalunya, en una imatge d'arxiu ■ ACN

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ciutadans s'enroca i trenca amb Valls pels vots a Colau

■ Els tres regidors del partit taronja conformaran un grup independent, actuant al marge del de l'expresident del govern francès ■ Arrimadas veu l'alcaldesa tan independentista com Maragall

Jordi Panyella
BARCELONA

Més papistes que el papa, o més puristes que Ciutadans. A ser anti-"separatistes" ningú guanya el partit taronja d'Albert Rivera i Inés Arrimadas, que ahir van forçar el trencament del seu grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona en considerar intolerable el suport de Manuel Valls a Ada Colau, i no per la seva condició de política "populista" sinó perquè la consideren que representa la mateixa opció pro independència que defensa Ernest Maragall.

L'actuació de Manuel Valls continua marcant, d'aquesta manera, l'agenda política dels primers passos del nou mandat de l'Ajuntament de Barcelona. Dissabte va ser el protagonista del ple de constitució facilitant l'elecció de la líder dels comuns, i ahir ho va ser, indirectament, en ser motiu de la ruptura del seu grup en dues meitats.

Amb aquesta decisió de Ciutadans, el consistori barceloní el conformaran set grups polítics: el de comuns, PSC, ERC, Junts per Catalunya, PP, el que liderarà Manuel Valls -amb tres regidors- i el que integraran els tres regidors d'obediència a Ciutadans. Així les coses, Valls haurà de treballar amb l'exministre socialista Celestino Corbacho i amb l'exintegrant d'Unió Democràtica Eva Parera, mentre que el grup de Ciutadans el conformaran l'exdiputada al Parlament María Luz Guillarte -que va ocupar el número dos a les llistes de Valls- i els regidors reelegits Francisco Sierra i Magdalena Barceló.

L'escissió dins del grup de Manuel Valls es va començar a intuir el dia que aquest va anunciar en roda de premsa la seva voluntat de fer alcaldessa Ada Colau, com la solució "menys dolenta" per evitar

María Luz Guillarte i Francisco Sierra, dos dels tres regidors d'obediència a Ciutadans ■ MARTA PÉREZ/EFE

Pendent dels equilibris a la Diputació de Barcelona

El trencament del grup de Manuel Valls a Barcelona pot tenir una repercussió en la constitució de la Diputació de Barcelona, on el PSC i Ciutadans ja haurien arribat a algun tipus d'acord perquè els primers la presidissin i els segons tinguessin representació en la direcció, acord que

no tindria l'oposició dels comuns. Cal veure ara com s'interpreta l'escissió de Ciutadans a Barcelona i si dels 99.000 vots obtinguts per Valls, la meitat s'adjudiquen a Cs a efectes dels còmputos per a la designació de diputats en el ple de la Diputació, distribució que s'estableix

per l'aplicació de la llei d'Hondt. Si és així, resultaria un grup de Ciutadans amb menys força i, per tant, amb menys capacitat d'influència per decidir majories. El ple de la diputació té 51 membres, dels quals 18 s'assignen segons la representativitat del partit de Barcelona.

que "Barcelona tingui un alcalde independentista", mentre que quasi el mateix dia Cs proclamava que la seva intenció era votar Jaume Collboni, desestimant Ada Colau per "populista".

El llenguatge emprat per un i altres ja marca, d'entrada, una diferència de plantejament en l'observació del fons del problema, perquè mentre que Valls sempre parla de nacionalisme o independentisme, a Ciutadans utilitzen sempre el terme més dur del "separatisme".

Tot i aquestes evidents diferències entre Valls i Ciutadans, el capteniment d'uns i altres el dia del ple de constitució, dissabte passat, va fer pensar en un primer moment que la sang no arribaria al riu i que es podria salvar la unitat d'acció. Això és així perquè els regidors de Ciutadans no van votar Collboni, perquè no podien fer-ho ja que el líder socialista va retirar la seva candidatura, però tampoc van votar en contra de Colau. El seu vot en blanc va semblar que tenia com a inten-

ció no forçar les diferències entre els dos sectors del grup. Aquesta mateixa línia semblava que s'imposava diumenge, quan el diputat Carlos Carrizosa va fer unes declaracions amb un to marcadament conciliador, assegurant que estava del tot convençut que treballarien conjuntament amb Valls en els "objectius compartits". Tan mesurat va ser Carrizosa en la seva posició, que aquest mateix diari va titular ahir que Ciutadans no tenia cap intenció de trencar.

Tot va precipitar-se ahir al matí, quan després de la reunió de l'executiva de Ciutadans, Inés Arrimadas va anunciar públicament el trencament manifestant que el seu partit no podia tolerar una independentista al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona, assegurant que Colau i Maragall representen el mateix. Immediatament després els tres regidors de Cs van oficialitzar l'escissió, si bé no van voler fer cap declaració pública.

Per la seva part, Manuel Valls es va limitar a difondre una nota de premsa on explica que està "avaluant" la situació política creada arran de la ruptura anunciada "per Ciutadans" i va ajornar qualsevol valoració anunciant que es farà "en el moment oportú". Malgrat tot, va donar les gràcies als votants per la confiança dipositada i va reiterar que gràcies als seus vots s'ha "frustrat l'accés de l'independentisme" en el govern de Barcelona. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

El mal ambient del pacte

El pacte postelectoral municipal ha generat mal ambient. Han deixat per a la reflexió general que a aquest país li és difícil acceptar la cultura del pacte. Per posar un exemple: va ser poc edificant després d'unes eleccions l'ambient existent dissabte passat a la plaça Sant Jaume de Barcelona i vist en directe per televisió. A la plaça hi havia gent que es considera enganyada. No n'hi ha per a menys. El votant de Ciutadans com ara defensors de Manuel Valls i creient que l'ex-primer ministre francès era la solució per desbancar la Colau de l'alcaldia. Ada Colau és considerada per aquest votant el mal de tots els mals. Els maners, la immigració, la prostitució, les bicicletes, etc. Aquest votant ha vist que gràcies als seus vots tindrà l'Ada Colau quatre anys més d'alcaldesa. Decepcions també en els ajuntaments on ERC ha pactat amb els socialistes marginant a l'oposició Junts per Catalunya, socis en el govern de la Generalitat, i decepció i gairebé depressió dins de l'independentisme en ajuntaments concrets quan no ha estat possible acord entre ERC i JxCat. Quan s'ha condemnat un o l'altre a l'oposició. Em deia un alcalde que presidida un Ajuntament independentista que no pensa donar cap joc a l'oposició. Que els arraconarà. Que farà plens cada tres mesos i que si l'oposició vol quelcom, que li ho diguin per escrit. Trist. Molt trist, quan la paraula Ajuntament prové precisament que s'ajunten les ments.

A partir d'avui. Perquè ahir era dia per celebrar acords difícils d'entendre i per pair disgustos, i vist el que s'ha vist en les municipals del dinou, caldrà en les campanyes electorals que els partits polítics expliquin amb claredat amb qui pactaran després de les eleccions, o bé encara més senzill: establir segones voltes per a les eleccions dels alcaldes.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Barcelona en Comú comença marcant perfil sobiranista

■ El llaç groc torna a l'ajuntament de Barcelona tot i l'oposició del PSC ■ L'acord pel cartipàs definitiu trigarà

J. Panyella
BARCELONA

El govern d'Ada Colau i Barcelona en Comú ha començat a caminar marcant perfil sobiranista. Mentre espera concretar el pacte de govern que ha de donar entrada al PSC, l'equip dels comuns vol palesar la seva sensibilitat en la lluita per la llibertat dels presos polítics i ahir va fer realitat el compromís d'Ada Colau, expressat el dia de la investidura, de restituir el llaç groc a la façana de l'ajuntament si aquesta era la voluntat

majoritària dels grups municipals.

I així va ser, a primera hora de la tarda uns funcionaris municipals van penjar en el balcó de l'ajuntament la pancarta de fons blanc amb el llaç groc que va ser retirada abans de les eleccions per ordre de la junta electoral. L'acord per restituir el llaç es va prendre en una reunió prèvia a la constitució de la junta de portaveus, a la qual van assistir Janet Sanz, Eloi Badia i Jordi Martí, per Barcelona en Comú, Laia Bonet, del PSC, Jordi Coronas i

Montse Benedí, d'ERC, Mari Luz Guilarte i Paco Sierra, de Cs, Neus Munté i Elsa Artadi, per JxCat, i Oscar Ramírez, del grup del PP.

El mateix equilibri

A la sortida de la reunió, Janet Sanz va reconèixer que encara que no s'havia constituït la nova junta de portaveus i que la trobada havia servit per "constatar" que l'equilibri de forces pel que fa a aquesta qüestió és la mateixa que en el mandat anterior i que, per tant, no hi havia excusa per demorar la res-

El llaç groc penjat ahir al balcó de l'ajuntament de Barcelona, tal com va anunciar Colau ■ MARTA PÉREZ / EFE

titució del símbol que reivindica la llibertat dels presos.

Tot i la seva satisfacció per la decisió, Jordi Coronas i Elsa Artadi van coincidir a lamentar que el llaç no s'hagués tornat a posar

l'endemà del 26 de maig i ho van atribuir a les negociacions amb el PSC per fer Colau alcaldessa. L'oposició dels socialistes a exhibir el llaç és coneguda i Jaume Collboni va reiterar ahir la seva oposició

a mostrar un símbol que "no representa tothom".

Tampoc va quedar satisfet el president del grup del PP, Josep Bou, que va advertir que farà tots els possibles per treure el llaç groc, que va definir com "una imatge sectària que embruta i contamina".

Tres setmanes

La primera escalfada del debat polític a l'Ajuntament barceloní es produeix quan les converses entre els comuns i els socialistes per formar el cartipàs es troben en fase incipient i no s'espera que fructifiquin fins a mitjan mes de juliol.

El que és evident és que la millora dels resultats dels socialistes —que han doblat el nombre de vots i de regidors— faran que aquests incrementin la seva representació respecte de les quatre carteres que van tenir durant el mandat anterior mentre van ser al govern. Per ara sembla clar que Albert Batlle té tots els números per fer-se càrrec de la patata calenta de la regidoria de Seguretat. ■

Lleida
AUTÈNTICA
DIFERENT
NATURAL

190014212351

Parc Nacional d'Alguèsseres i Estany de Sant Miquel. Foto: O. Clewera.

CATALUNYA

#ADNLleida

aralleida.cat

ara lleida

Diputació de Lleida
Patronat de Turisme

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Albert Batet, portaveu de Junts per Catalunya, compareixia ahir al Parlament per valorar els pactes municipals ■ ACN

ERC no veu risc al govern, però JxCat li retreu alguns pactes

■ Els republicans neguen “esquerdes” amb el seu soci a l’executiu, tot i que Junts per Catalunya els critica la falta d’unitat en alguns ajuntaments ■ Bonvehí insta a assegurar la unitat del PDeCAT i JxCat

Xavier Miró
BARCELONA

ERC no veu “esquerdes” al govern de la Generalitat amb els seus socis de Junts per Catalunya, tot i que els de Puigdemont li retreien ahir falta d’unitat independentista en els pactes municipals. Era el portaveu de JxCat al Parlament, Albert Batet, qui retreia ahir als republicans haver pactat govern en 28 municipis on JxCat havia guanyat les eleccions i es quedarà a l’oposició.

Batet, en canvi, destacava que la seva formació ha facilitat l’alcaldia d’ERC en set municipis i, insistint en els retrets velats als republicans, va afirmar que el que no ha fet JxCat, en cap cas, ha estat “donar una alcaldia al PSC per treure-la a ERC”, segons recollia Efe. El diputat feia aquestes crítiques implícites als re-

publicans en el marc d’una crida a la “reflexió” de totes les forces independentistes, que, segons ell, s’han deixat perdre alcaldies per no haver anat junts als comicis, com pensa que és el cas de Barcelona. La falta d’unitat, va concloure, ha portat a pactes que són “l’antítesi de l’1-O”, amb referència al referèndum que van impulsar junts.

Els republicans no van voler respondre ahir als retrets de Batet, i la portaveu, Marta Vilalta, va afirmar que “no hi ha esquerdes” entre els dos socis al govern català: “No creiem que quedin tocades les relacions entre les diverses formacions que representem l’independentisme, que hem de seguir entenent-nos per continuar amb la unitat estratègica, perquè quan treballem junts i construïm consens és quan avancem.” Vilalta

Les frases

“Algunes imatges de pactes de dissabte són l’antítesi de l’1-O. Cal reflexionar sobre la no unitat”

Albert Batet
PORTAVEU DE JXCAT AL PARLAMENT

“No creiem que quedin tocades les relacions entre les formacions de l’independentisme”

Marta Vilalta
PORTAVEU D’ERC

“Cal tornar al 80%. Els independentistes no poden arribar sols a determinats objectius”

Joan Mena
PORTAVEU DE CATALUNYA EN COMÚ

El PDeCAT reivindica alcaldies de JxCat, 22 amb el PSC

El PDeCAT es va reivindicar ahir com la primera força municipal de Catalunya, amb 393 alcaldies, comptant-hi 21 entitats municipals descentralitzades (EMD), tot i que la marca electoral va ser la de Junts per Catalunya. Ho va fer després que la mateixa JxCat s’hagués reivindicat com a primera força del país en nombre d’alcaldies per boca del portaveu parlamentari, Albert Batet. Tenint en compte que el PDeCAT és propietari

de la marca JxCat, la formació es va mostrar satisfeta en un comunicat. “Que la formació política que tu representes sigui la que té més alcaldies és una gran satisfacció”, afirmava Bonvehí en l’escrit. D’altra banda, el PSC feia públiques ahir les alcaldies d’altres partits a les quals han donat suport els socialistes per integrar-se al govern. Precisament és JxCat la que té més alcaldies amb el suport del PSC, concretament en 22

municipis. En 19 dels quals, l’alcaldia de JxCat és fruit d’un pacte exclusiu amb el PSC, com ara a Calella, les Franqueses del Vallès, Premià, Vilafranca del Penedès, Lloret, el Morell i Vila-seca. Amb alcalde de JxCat gràcies a un pacte amb el PSC i ERC, hi ha Cabrera i Maçanet de la Selva. En canvi, són 12 les alcaldies d’ERC aconseguides per un pacte amb el PSC, una de les quals és la ciutat de Figueres.

va defensar que als ajuntaments ERC ha respectat “cada dinàmica local” i que s’ha mogut en el principi de “fer avançar la república” en les coalicions en què ha participat.

Més enllà de les diferències continuades sobre la unitat electoral de JxCat i ERC, ahir el president del PDeCAT, David Bonvehí, va demanar a la seva formació i a JxCat un esforç d’unitat de l’espai polític postconvergent. En una entrevista a Radio 4-RNE, Bonvehí insta a acordar “urgentment” el projecte polític, l’instrument per dur-lo a terme –una o dues marques– i una fórmula perquè hi puguin participar tant Carles Puigdemont com “altres lideratges”. Bonvehí no descarta res, però defensa que l’espai ha d’integrar més gent i que no posar en risc el projecte polític requereix, deia, fer les coses com les han fet: “Amb diàleg, seny i deixant-nos molt poca gent pel camí.” Bonvehí ha conclòs que ell només formarà part d’un “partit on hi hagi Mas i Puigdemont”, amb referència a les posicions més moderades del PDeCAT i les més bel·ligerants de JxCat.

D’altra banda, Catalunya en Comú demanava ahir a ERC que “superi” els bloquejos i respongui en positiu a la proposta de l’alcaldessa Ada Colau de participar en el govern que els comuns han acordat amb el PSC. El portaveu de Catalunya en Comú, Joan Mena, va qualificar ERC de “soci preferent”, li va demanar que no bloquegi les polítiques municipals per desgastar Colau i que s’afegeixi a les esquerres de la ciutat. Mena defensa una tornada als “grans consensos” de país i demana respondre a les aspiracions compartides del 80% de la població, amb referència al percentatge de catalans que comparteixen la necessitat d’un referèndum segons les enquestes. Mena, que no descarta una sentència absoluta del Suprem, demana al PSOE que descarti la judicialització. I al govern català, que no doni una resposta “petita” a la sentència, sinó “tan inclusiva com sigui possible”.

El portaveu de Catalunya en Comú demana als partits independentistes que entenguin que no poden assolir “sols” determinats objectius. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Lluís-Ignasi Pastrana Icart

Doctor en dret penal i membre de Silenci... Rebel·leu-vos

Silenci... Rebel·leu-vos

L'acció de Silenci... Rebel·leu-vos, en bona part, està inspirada en la frase de Luther King "La major tragèdia no és la brutalitat dels homes dolents, sinó el silenci dels homes bons. No em preocupa el crit dels violents, dels corruptes, dels desonestos, dels sense ètica. El que més em preocupa és el silenci dels bons." I sorgeix de la necessitat d'interpel·lar la societat en general, i els col·lectius de jutges, fiscals i policies en particular, davant la infracció sistemàtica dels principis i límits del dret penal i de l'alarmant retrocés en la consolidació de drets i llibertats que, reconeguts a la Constitució espanyola, semblaven lliures de qualsevol atac.

Després d'un any, crec que no ens queda més remei que reconèixer que no ha estat gens fàcil la interacció amb els integrants d'aquests col·lectius, ja que tot i haver parlat amb jutges que es defineixen com a progressistes, resulta que finalment aquests jutges callen. També hem observat que callen jutges que pertanyen a col·lectius o associacions com ara Jutges per la Democràcia, així com fiscals "molt d'església" i de família molt catalana o catalanista, coneguts per tothom, que també han callat i no s'atreixeixen a manifestar cap tipus de desacord davant les immoralitats i injustícies que hem viscut, que estem vivint i que encara hem de veure. I, malauradament, aquest any també hem conegut policies que diuen que tenen vocació de justícia, però que també callen, ja sigui per un corporativisme mal entès o per no posar en risc la que acaba sent la seva trista professió. Uns policies que, en comptes de garantir els drets i llibertats dels ciutadans i donar-los seguretat, són capaços de no denunciar actuacions sistemàtiques al marge de la llei dutes a terme pels seus companys de professió. I tristament no em refereixo només a membres de la Guàrdia Civil o del Cuerpo Nacional de Policía, sinó també, i en bona mesura, a integrants del cos de Mossos d'Esquadra.

L'experiència a Tarragona, que precisament aquest dimarts dia 11 va complir un any, ha estat brutal. El convenciment i la persistència dels integrants de Silenci... que en bona part no es coneixien entre si, vinguts de diversos llocs i per diverses raons—han permès, durant aquests dotze

Una de les accions del col·lectiu Silenci... Rebel·leu-vos, a Tarragona aquest any ■ EL PUNT AVUI

mesos, unir-nos per la defensa d'uns mateixos objectius: la recuperació de drets i llibertats, l'alliberament dels presos i la consecució del dret a decidir. D'altra banda, tant aquest any davant del Palau de Justícia de Tarragona com, i sobretot, els quatre mesos davant del Tribunal Suprem i l'Audiència Nacional de Madrid, han estat el millor entrenament de l'acció no violenta que podíem haver imaginat.

Però, per sort, no ha estat solament el col·lectiu Silenci, ni de bon tros. La resposta ciutadana ha estat sorprenent a tot el país. I així,

Els actes de Tarragona i Madrid han estat el millor entrenament de la no-violència

iniciatives com ara les concentracions periòdiques i incansables a Lledoners, Mas d'Enric, la presó de Tarragona (gràcies, Òscar), la tercera joventut de Tarragona, els avis i àvies de Reus, les Teixidores per la República, els milers i milers d'actes i accions reivindicatives que han portat a terme tots i cadascun dels CDR..., així com la iniciativa de les autoinculpacions dutes a terme per Taca d'Oli, amb més de 1.300 autoinculpacions presentades a la fiscalia de Tarragona, la qual ha respost que cap dels actes de preparació i d'execució del referèndum constitueixen delictes (tot i que són en bona part els fets que s'estan jutjant al TS),

són totes mostres de la força del nostre poble.

Com diu Maria Arnal musicant Brossa, potser, "la gent no s'adona del poder que té", però tota la gent que ha participat conscientment i perseverantment en aquestes dues accions ha demostrat, com ho van fer els centenars de milers de catalans l'1 d'octubre, que la ciutadania comença a estar preparada per plantar cara a l'Estat i rebel·lar-se amb les eines més potents que la no-violència posa al nostre abast: la desobediència civil i la no-cooperació. No obstant això, cal dir que, molt probablement, l'altra cara de la moneda d'aquesta resposta i perseverança de la ciutadania ha estat formada per polítics, partits, entitats, organitzacions i alguns dels seus líders, que, tristament, podem afirmar que no han estat a l'altura de la ciutadania. I dic això perquè, també a Silenci, així com en centenars d'iniciatives de tot Catalunya, hi ha gent de tota mena, gent d'arreu, amb diferències importants, però que han tingut clar des del principi quin era l'interès de país, cosa que massa sovint, per no dir sempre, han volgut ignorar aquells que constantment s'estan mirant el melic i el de les seves organitzacions, contemplant qualsevol altra acció que no sigui la seva de manera desconfiada i amb una superba indiferència.

Però, d'això, també n'hem d'aprendre, i aprofitant l'experiència que ens donen els errors co-

mesos, l'exemple de la fermesa i perseverança de la ciutadania, la força de la feina ben feta i l'aprenentatge d'aquests errors, ara és l'hora de fer un salt qualitatiu i definitiu endavant, és l'hora d'adonar-nos del poder que tenim. Crec que ha arribat l'hora que sigui el poble el que lideri el procés que ens ha de portar a ser el que volem ser. En paraules d'en Llach, és l'hora de "caminar per poder ser i voler ser per caminar". I que ningú es confongui: ens necessitem totes, totes, i més unides que mai. I no han de caldre reunions per decidir qui dels par-

El poble ha de liderar el procés, però que ningú es confongui: ens necessitem totes

tits i entitats va a la capçalera de la mani. No, a partir d'ara, a la capçalera de la mani hi ha d'anar el poble, que és el protagonista d'aquesta lluita; i la ruta de la mani l'ha d'establir el poble, que és qui ha demostrat per on vol anar; i quin haurà de ser el final de la mani ho ha de decidir el poble, que és qui sap on vol anar a parar. Però a la mani hi hem de ser tots, partits, sindicats, entitats, organitzacions professionals, CDR, tots. Estic convençut que amb la no-violència podem assolir el que vulguem. No serà fàcil, és clar, haurà de patir, però les principals eines de la no-violència, la desobediència civil i la no-coope-

ració, són les nostres millors armes, les eines que ens han de permetre manifestar la nostra consciència de poble. Cal la ferma manifestació del nostre íntim convenciment del que hem de fer i que és per això que ho fem. Aquests dos requisits en mans d'un poble són suficients per derrotar l'Estat més poderós.

I és veritat, a l'Estat no li fan por els polítics, perquè si convé els empresona; ni li fa por la política, que si convé la judicialitza; ni tan sols els partits i les organitzacions, que hem vist que quan li convé també els il·legalitza. A l'Estat, el que realment li fa por, no en dubteu, és la ciutadania, la ciutadania organitzada. Una ciutadania disposada a no cooperar i a desobeir les lleis que considera injustes, i a fer-ho, no com una tàctica ni com una estratègia, sinó pel ferm i íntim convenciment que desobeir és el que hem de fer: "Quan la injustícia es converteix en llei, la rebel·lió esdevé un deure." Thomas Jefferson.

I si fins ara la dinàmica ha estat la de les mobilitzacions en forma de concentracions o manifestacions multitudinàries (entre altres, les diades de l'11 de setembre), ara, n'estic convençut, és el moment de les autoinculpacions, també multitudinàries. I quan parlo d'autoinculpacions no em refereixo a autoinculpar-nos de cap delictes, sinó a autoinculpar-nos d'uns fets que no són ni haurien d'haver estat mai considerats delictes.

Finalment, si fins ara un dels crims que més s'han sentit i que més han caracteritzat les mobilitzacions ha estat "els carrers seran sempre nostres", i efectivament s'ha estat al carrer i s'hi continua estant, voldria proposar-vos que a partir d'ara el crit sigui "omplim les presons", i també portar-ho a terme. I això, com a màxim exponent de la desobediència a l'Estat per part d'un moviment que ha de resultar imparabile i que ens ha de portar definitivament a l'assoliment del nostre objectiu, que no és sinó la consecució del dret a decidir. Decidir nosaltres el nostre futur, el futur que sigui, però el que decidim nosaltres, "tots nosaltres". I que no s'enganyi ni ens enganyi ningú: per a aquesta lluita definitiva, necessitem líders. I, personalment, deixo-me dir que, ara com ara, qui ha de liderar aquest ampli moviment crec que ha de ser, indiscutiblement per part nostra i indefugiblement per part d'ell, Jordi Cuixart. Sigui en llibertat des dels carrers, sigui privat de llibertat des de la presó. Fins i tot m'atreviria a dir al mateix Cuixart: "T'agradi o no t'agradi..." Jordi, disculpa..., però "el poble mana". Seguim!!!

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
GRANOLLERS**Josep Mayoral** ALCALDE

“L’Estat i la Generalitat estan sovint absents”

CONSENS • “El govern que jo presideixo continuarà defensant el diàleg com a via de construcció de l’espai polític que hem d’anar generant” **PERSONAL** • “Intento liderar un projecte ciutadà que vagi més enllà de la sigla del partit”

Virtudes Pérez
GRANOLLERS

El socialista Josep Mayoral ha tornat a aconseguir l’alcaldia de Granollers per majoria absoluta. La política social i de proximitat, les actuacions pel medi ambient i una aposta decidida pel treball en xarxa són algunes de les seves cartes de presentació.

Vostè es va presentar a les eleccions del 1979 i és alcalde des del 2004. No està una mica cansat?

El 79 estava fent el servei militar i tan-cava la llista. Si estigués cansat no seria aquí. Tinc més il·lusió que mai, més força que mai i més estímuls que mai, uns estímuls que em venen de la gent, del caliu que la gent em dona, d’aquest diàleg permanent amb el carrer, construint un projecte col·lectiu.

El 2004 va substituir el llavors alcalde Josep Pujades, que va anar al govern de Pasqual Maragall, però a partir d’aquí cada cop que s’ha presentat ha guanyat per majoria absoluta. Quin és el secret?

No tinc una resposta. Jo intento liderar un projecte que vagi més enllà de la sigla, un projecte profundament ciutadà com deia abans, construït amb aquest diàleg amb la ciutadania, que té una matriu, òbviament, que és el PSC, però que va molt més enllà i que parteix de la convicció que el despatx de l’alcalde ha d’estar al carrer.

L’últim mandat ha estat mogut. Es va plantejar no presentar-se?

Hem viscut dos mandats difícils. El mandat 2011-2015 va ser duríssim. Vam arribar a tenir 6.300 aturats. Hi havia molta gent que s’ho passava molt malament. Aquesta ciutat va passar de tenir 31.000 llocs de treball el 2007 a tenir-ne 24.000 el 2013. Aquesta era una realitat duríssima que encara ha deixat cicatrius en el cos social. Pel que fa al mandat 2015-2019, encara té aquesta tensió. Vam començar el mandat amb més de 5.000 aturats... Per tant, ens hem proposat atrapar oportunitats. Per això ha estat important aconseguir aquesta majoria sòlida.

Jo em referia més en clau de política de país...

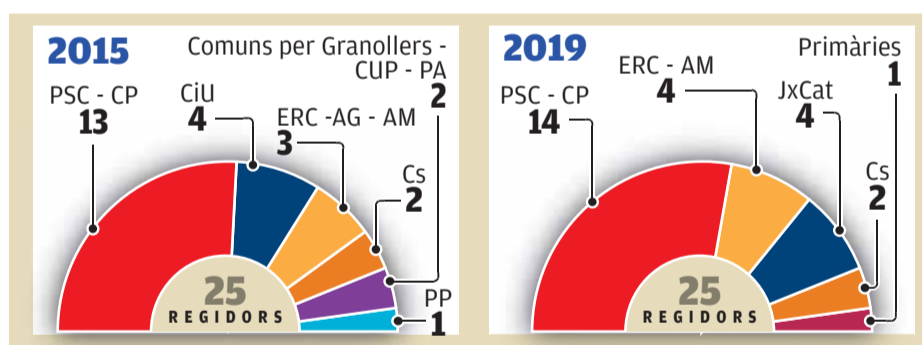
Aquesta ciutat és com l’Ohio catalana. Les mateixes tensions que es viuen al país es viuen aquí. I, a més a més, sovint tant el govern de l’Estat com el de la Generalitat han estat molt absents en l’acompanyament de les polítiques locals. Ens ha tocat sovint fer suplències i això ens ha obligat a ser molt imaginatius i a teixir complicitats amb la societat civil.

En aquestes eleccions ha obtingut 14 regidors, un més que el 2015. L’ha sorprès aquest resultat?

Jo no em faig mai propòsits. Nosaltres treballem intensament. A vegades m’agrada recordar unes paraules de Joan Salvat-Papasseit que va cantar Ser-

ORIOI DURAN

rat i que diuen: “Fer-se propòsits no és fer feina.” Nosaltres som de fer feina i no de fer-nos propòsits. Hem posat sobre la taula que un govern sòlid en les circumstàncies en què vivim és convenient. Ho hem demostrat en aquest mandat i estem convençuts que l’itinerari que hem de seguir va en aquesta línia. Es tracta de tenir un govern que tingui clares les prioritats, que posi la ciutat i la seva gent al mig de les seves polítiques. I que generi credibilitat a les altres administracions.

Llavors interpreta el seu èxit per la pròpia gestió més que no pas pel rebot dels bons resultats que els socialistes han obtingut en les eleccions espanyoles?

Tinc poca tendència a analitzar el que ha passat. Hem tingut un suport transversal, molt equilibrat al territori. Hem tingut un suport polièdric que es pot constatar, i l’agraïm.

Quina lectura fa de l’ascens d’ERC i el

PSC i la davallada dels comuns i Junts per Catalunya?

Hi ha moltes circumstàncies que ens han portat cap a aquest camí. En general, els resultats mostren una expressió de la voluntat de la ciutadania d’avançar cap a espais de diàleg. I que, a poc a poc, aquelles forces que generen espais de diàleg, de trobada, vagin guanyant posicions em sembla una bona notícia.

Com ha viscut tot el procés personalment?

Amb dolor, perquè nosaltres, des del primer dia, hem considerat que no tenia cap sentit la presó preventiva que s’estava aplicant per fets que en tot cas havien de provar-se. Estem parlant de persones amb les quals hem tingut un tracte personal, amb les quals hem compartit projectes i amb les quals ens agradaria continuar compartint projectes.

Vostè ha fugit en tot moment de la pola-

El 'Mayo', un home tranquil al costat de la gent

Diuen els que més el coneixen que és un home que sap estar al costat de la gent quan intueix que el necessiten. Parla en veu molt baixa, menys quan s'enfada, que són poques vegades, i sempre davant d'una injustícia flagrant. Nascut a Granollers l'any 1954, economista i professor en excedència de l'Escola Municipal de Granollers, que va dirigir de l'any 80 al 84, sempre que s'ha presentat a l'alcaldia ha obtingut majoria absoluta, fins i tot en els moments de pitjors resultats per als socialistes. Molts veïns de Granollers es refereixen a ell com el Mayo, de tan proper que el senten. Se'l troben sovint pel carrer, reben el seu condol si ell sap que han patit una pèrdua... És la humanitat el que el defineix. Milita a les files socialistes des dels setanta, i des dels 17 anys en diferents moviments polítics i socials. En les primeres eleccions democràtiques estava fent el servei militar i ja va formar part de les llistes. És alcalde des del 2004.

Narcís Monturiol, la vorera nord és Canovelles i la vorera sud és Granollers. Els límits municipals a vegades responen a fets històrics, però que avui en molts casos són artificials. Per tant, el que s'ha de posar sobre la taula són aquests espais de consens, de buscar alternatives compartides, de generar aliances que ens permetin ser sòlids a l'hora de generar polítiques concretes.

N'és un exemple la Xarxa C-17, constituïda l'any 2015. N'està satisfet?

És una xarxa que reuneix municipis entre Puigcerdà i Mollet. Ha fet una feina molt important aquests anys, amb discreció i amb perseverança. El desdoblament d'una part de l'R-3 entre Parets i la Garriga; ja tenim el projecte fet. El projecte de la Generalitat per al tercer carril de la C-17 entre Lliçà d'Amunt i Mollet, que també està en fase de redacció. I també hem aconseguit que s'instal·li el servei de radioteràpia, ja que actualment tota la gent d'aquest eix que ha de fer un tractament ha d'anar a Barcelona.

També busqueu aliances internacionals. És el cas de la Xarxa Europea d'Alcaldes per la Pau, que lidereu amb Manchester.

I també participem en molts treballs en matèria ambiental de la Unió Europea. De fet compartim projectes amb moltes ciutats del món. Estem treballant amb aquelles ciutats que volen liderar l'impuls de l'Agenda 20/30 de les Nacions Unides. És una gran oportunitat perquè, per primera vegada, surt d'un acord entre estats i l'ONU i el món local. És una aposta segura per lluitar contra les desigualtats, però que només es pot aplicar des de la proximitat. Jo tinc clar que la solució als grans problemes de la humanitat s'assolirà sens dubte amb accions molt vinculades a la comunitat.

Tot i així, quins són els temes pendents per tenir uns ajuntaments més forts?

Aquest país té encara pendent la reforma del finançament local. La té pendent des de fa quaranta anys. Durant el franquisme, la part de la despesa pública que gestionaven els ajuntaments era d'un 13%; la resta ho gestionava l'Estat. Avui l'Estat s'ha descentralitzat, les comunitats autònomes tenen una part important del pressupost de l'Estat, però els ajuntaments continuen en el 13%.

L'any 2006 es va aprovar el POUM, que preveia que el 30% dels habitatges que es construïxin fins al 2026 siguin de protecció oficial i l'edificació de 1.600 pisos socials en els propers sis anys. Com ho tenen, tot això?

El 2006 vostè recordarà quina era la situació econòmica. El programa que vam proposar el 2007 el vam haver de reformular el 2008 i el 2009. Li diré només una xifra: el 2007 l'Ajuntament va ingressar sis milions d'euros en llicències d'obres. I el 2008 va ingressar 300.000 euros.

Quin és el seu repte principal?

El nostre primer esforç és la lluita per l'equitat, estar al costat dels més febles. Aquest és l'element central de la nostra feina. I també l'habitatge. Aquest darrer mandat, també pràcticament en solitari, hem destinat tres milions d'euros a un pla de xoc per a la compra d'habitatge. ■

Tothom haurà de fer una anàlisi coherent i conseqüent d'aquelles coses que no ha fet prou bé. Tothom

rització. Va demanar a tots els alcaldes del Vallès Oriental que s'adherissin al front per la democràcia proposat pel president del Parlament, Roger Torrent. No deu haver estat fàcil defensar aquesta equidistància en moments durs com va ser l'1-O?

La paraula no és fugir. Jo he defensat de manera emfàtica, i ho vaig fer al seu dia, en moments certament complexos, que la solució al conflicte que hi havia no era ni la declaració unilateral d'independència ni el 155. I ho continuo pensant. I des d'aquest punt de vista ens vam manifestar alcaldes i alcaldesses del PSC i molta altra gent. N'hi ha que pensem que cap via que comporti una fractura ens pot portar cap a la solució que necessita el país.

També es va mostrar contrari a l'aplicació del 155, com va fer Ballart a Terrassa. La seva victòria i també la victòria de Ballart indiquen que el PSC es va equi-

Hem viscut dos mandats difícils. El mandat 2011-2015 va ser duríssim. Vam arribar a tenir 6.300 aturats a Granollers

vocar en aquell moment?

Jo no faria aquesta anàlisi. Tenim les majories, tenim Núria Parlon a Santa Coloma, tenim Sant Boi, Cornellà, Esplugues... Jo no faria aquesta lectura. El govern que presideixo continuarà defensant el diàleg com la via de construcció de l'espai polític que hem d'anar generant a partir de la trobada de diverses visions de país.

També s'ha pronunciat obertament pel dret a decidir.

Jo sempre he dit que la solució final d'aquest tema és que en algun moment els ciutadans i ciutadanes s'hauran d'expressar en el marc de la llei.

Com veu la situació política actual després de les eleccions espanyoles i municipals. Què ha canviat?

Crec que hi ha un canvi essencial, que és el fet que Pedro Sánchez és una cosa ben diferent de Rajoy, que hi ha un espai per a l'esperança. Però l'esperança s'ha de

Tenim pendent la reforma del finançament local. Els ajuntaments gestionem el 13% del pressupost, com en el franquisme

treballar, sempre. I és aquí on tothom haurà de posar elements per tal de construir oportunitats des de l'esperança. Tothom. I tothom haurà de fer una anàlisi coherent i conseqüent d'aquelles coses que no ha fet prou bé.

Què opina del govern de Quim Torra?

Jo sempre parteixo del respecte a les institucions del meu país, però m'agradaria que estigués més al costat d'alguns temes que ens afecten cada dia i que sovint no troben solucions clares i precises perquè hi ha una prioritat en la seva acció de govern.

Ja en clau més local, tinc entès que vostè ha liderat moltes iniciatives per superar els límits estrictament municipals, com pot ser el cas de la Xarxa C-17. Creu que és el moment de les aliances entre municipis?

Això és evident. Tenim un país petit amb molts municipis petits. Si vas al carrer